

ELIZABETA BAKOVSKA

Egy nap megöregszem, és akkor én leszek a gyermeked

(BARBÁROK MÉG ÍRNAK VERSET, 2015)

Egy nap megöregszem, és akkor én leszek a gyermeked.
Etetsz a feledésem fehér tejébe aprított
reggeli ölelkézéseink
megpuhult emléktöredékeivel.
Ölbe rendezed nekem az új babákat
átöltöztetésre,
taknyos arcukra
kíváncsian pislog majd egykori szemem.
Egy nap megöregszem, és akkor te leszel az apám,
ujjról újra kinyitod markomat,
kihúzd közülük
az előérzetek izzadt veszélyes pengéit.
Szemrehányod nekem a kérdéseket,
melyeket elbambulva hallgatsz százszor,
míg banális közhelyek
barázdálják első ráncokat homlokodon.
Egy nap megöregszem, s akkor elhagylak,
valamelyik télen anélkül,
hogy figyelmeztetnélek, akár mint ez,
csak elfeledett történet maradok neked.
De most itt vagyok, és tudom, hamarosan felébredsz
és odajössz hozzám, mindentől hosszabb és fontosabb életünk
e múltó pillanatának minden szerencséjével.
Forró Napként illatozol nekem.

Ah, hol van a szerelmem

(BARBÁROK MÉG ÍRNAK VERSET, 2015)

A legtávolabbi, amikor rám gondol.
Elnyel szemének kék mélysége.
Száján át vet ki a csendjének
homokos partjára.
Számára még mindig félig nő, félig hal vagyok,
pikkelyek alá rejtett lüktető szenvedély.
A legtávolabbi, amikor rólam álmodik.
Nehéz lábnyomokkal lépkedek a szívéen,
szeretetéből vörös mustot préselek,
édes is savas is az örömteli szomorúság.
Ah, hol van a szerelmem,
minden nap magában keres,
amíg az életünk sürgős, valakinek mindig fontos,
elhervaszt minket jelentéktelenségekkel.
Mikor egy kis időt lopok,
csak utána sóvárgok,
de ha odaérek, utána is halok...

Wendy nincs

(MEGJELENÉS ALATT)

Mondj egy mesét, hogy elaludjak, kérte.
Mesélj nekem minden este,
Ragadd meg az álom ezüst hímzését
kedves szavaiddal, szerelmem.
Lenyalta a csillagport az ujjáról,
ám haja még mindig búzlott a gonoszságoktól.
Az öledbe bújtam, ebben a békés szobában
magasan a város felett, amely nem ismer minket,
a halhatatlan első szerelem izgalmával simogattalak,
Sohaország után szomjúhozva csókoztalak.
És szerettelek, jobban, mint bárkit ebben az életben

feszülten a nélküled telő napoktól,
szerettem volna a vigaszod lenni örök gyermekkortól.
De a szavaim rég elhagytak, Peter Pan,
mint az árvákat a buszon, a szociális üdülésen
üldöztek minden turbofolk rímet,
a bátor új világ önkéntes elszántságával.
Majd némán ringatlak, te pedig aludj, csak aludj...

CÍM NÉLKÜL